

Sygn. akt: I C 187/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Barbara Przybylska
Protokolant:	Sandra Bień

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2016 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa (...) w G.

przeciwko A. P., B. P.

o zapłatę

1. oddala powództwo;
2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Gliwicach kuratorowi dla nieznanym z miejsca pobytu pozwanych J. P. wynagrodzenie w kwocie 4.428 zł (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem i 00/100) złotych – w tym należny podatek VAT;
3. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Gliwicach kwotę 1.158 zł (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt osiem i 00/100) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów wynagrodzenia kuratora.

SSO Barbara Przybylska

Sygn. akt I C 187/15

UZASADNIENIE

Powód (...) w G. wniósł pozew przeciwko pozwany B. P. i A. P. żądając kwoty 100.352,30 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu od pozwanych. Na uzasadnienie swojego roszczenia powód wskazał, że w dniu 10 marca 2010 r. pozwani zawarli z nim umowę kredytu. Kredyt nie został spłacony, powód skierował do pozwanych pisemne wezwanie do zapłaty. W dniu 12 marca 2015 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych. Na wymagalne zadłużenie składają się - niespłacony kredyt w wysokości 54.523,27 zł, umowne odsetki kapitałowe, odsetki za zwłokę oraz opłaty. Roszczenie stało się wymagalne z dniem 17 marca 2012 roku.

Zarządzeniem z dnia 9 września 2015 roku ustanowiono dla nieznanym z miejsca pobytu pozwanych kuratora procesowego.

W odpowiedzi na pozew kurator pozwanych wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki solidarnie na rzecz pozwanych zwrotu kosztów postępowania. Kurator zakwestionował roszczenie co do zasady, jak i

wysokości. Powódka nie przedłożyła umowy, na którą się powołuje do sprawy. Pozwani zakwestionowali zatem fakt zawarcia z nimi umowy, fakt jej wykonania przez powódkę, fakt niewykonania umowy przez pozwanych oraz to, że roszczenie stało się wymagalne w dacie podanej przez powódkę. Pozwani podnieśli zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując, iż roszczenie stało się wymagalne najpóźniej w dniu 10 września 2010 r. Nie została wykazana suma należności głównej dochodzona pozwem, jak też możliwość naliczania odsetek umownych kapitałowych i żądania obok nich odsetek za zwłokę oraz opłata w kwocie 45 zł.

W dniu 27 stycznia 2016 roku zwolniono dotychczasowego kuratora i na jego miejsce powołano nowego. Dotychczasowemu kuratorowi przyznano wynagrodzenie w kwocie 1.230 zł, w tym podatek VAT.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) w G. w dniu 12 marca 2015 roku wystawił wyciąg z ksiąg banku stwierdzający, że pozwani B. P. i A. P. posiadają solidarnie wymagalne zadłużenie w wysokości 100.352,30 zł z tytułu zaciągniętego kredytu. Według wyciągu bankowego na kwotę wymagalnego zadłużenia składają się: niespłacony kredyt w wysokości 54.523,27 zł, odsetki umowne w kwocie 15.130,05 zł za okres od dnia 11.08.2010 r. do dnia 17.03.2012 r., odsetki karne w kwocie 30.653,98 zł za okres od dnia 10.09.2010 r. do dnia wystawienia wyciągu, opłaty – 45 zł. Wyciąg był zaopatrzony w pieczęć banku oraz podpisany przez K. N. – specjalistę (...).

(wyciąg bankowy – k. 8)

Powód w dniu 24 czerwca 2014 r. udzielił K. N. pełnomocnictwo do jednoosobowego działania w imieniu banku w zakresie m.in. podpisywania wyciągów z ksiąg bankowych. Pełnomocnictwo zostało udzielone na czas zajmowania stanowiska specjalisty ds. postępowań sądowych w (...).

(odpis pełnomocnictwa poświadczonego notarialnie – k. 23, 49)

W dniach od 7.04.2010 r. do 11.08.2010 r. pozwani pięciokrotnie wpłacili na konto powoda kwoty po 1.110,90 zł.

(wydruki – k. 16-20, fakt przyznany)

Powód wystosował do pozwanych pismo - wypowiedzenie umowy kredytowej oraz wezwanie do zapłaty.

(pisma – k. 196-208)

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Powód jako podstawę swojego roszczenia powoływał umowę kredytu.

W myśl art. 69 pr. bank. w brzmieniu z 2010r. przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

2. Umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności:

1) strony umowy,

2) kwotę i walutę kredytu,

3) cel, na który kredyt został udzielony,

- 4) zasady i termin spłaty kredytu,
- 5) wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany,
- 6) sposób zabezpieczenia spłaty kredytu,
- 7) zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu,
- 8) terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych,
- 9) wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje,
- 10) warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy.

Powód dochodził roszczenia na podstawie sporządzonego przez siebie wyciągu z ksiąg bankowych. Odnosząc się do wartości dowodowej wyciągu z ksiąg bankowych stwierdzić należy, iż w związku z orzeczeniem TK z 15.03.2011, P 7/09, OTK-A 2011/2/12 wyciągi z ksiąg bankowych utraciły walor dokumentu urzędowego. Przedłożony przez powoda wyciąg stanowi dokument prywatny – a zatem zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Moc dowodowa dokumentu prywatnego jest słabsza niż moc dowodowa dokumentu urzędowego, ponieważ dokumenty prywatne nie korzystają z domniemania, iż ich treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym, jednakże dokument prywatny stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania. W niniejszej sprawie treść wynikająca z wyciągu została jednak zakwestionowana przez pozwanych. Pozwani zakwestionowali zawarcie umowy z bankiem. Natomiast od strony formalnej pozwani wskazali, że wyciąg bankowy nie został podpisany przez osobę uprawnioną do reprezentacji powoda. Z pełnomocnictwa udzielonego osobie, która podpisała wyciąg bankowy, na podstawie którego powód dochodzi roszczenia wynika, iż zostało ono udzielone na czas zajmowania przez nią konkretnie wskazanego stanowiska. Tymczasem na wyciągu z banku znajduje się podpis tej osoby, jednakże z pieczętką, na której jest podane inne stanowisko. Powód nie wykazał, aby w czasie wystawienia wyciągu bankowego pracownik podpisujący go nadal zajmował stanowisko uprawniające do podpisywania wyciągów bankowych wskazane w pełnomocnictwie.

Powód dla wykazania, że pozwani rzeczywiście zaciągnęli u niego kredyt a także w wysokości przez niego podanej w wyciągu nie zaferował dowodu w postaci umowy kredytu. Powód już w pozwie wskazywał, że pozwani zawarli z nim umowę kredytu, a z uwagi na jego niespłacenie wystawił wyciąg bankowy. Pozwani zakwestionowali tę podstawę. Pomimo tego powód ograniczył się jedynie do przedłożenia elektronicznych wydruków, z których miałby wynikać harmonogram spłaty pozwanych. Wydruki te nie stanowią dokumentu, nie wiadomo przez kogo zostały wystawione, ponieważ nie zostały podpisane. Z uwagi na zakwestionowanie podpisania przez pozwanych umowy z bankiem to na powodzie spoczywał obowiązek wykazania tej okoliczności.

Powód twierdził, że zawarcie umowy nastąpiło poprzez przyjęcie oferty. Powód wskazał, że złożył pozwanym ofertę zawarcia umowy kredytu, pozwani złożyli wniosek o udzielenie im kredytu, powód wyraził zgodę na udzielenie kredytu, przelał kwotę kredytu na rachunek pozwanych, tym samym przystępując do zawarcia umowy. Także według powoda pozwani przystąpili do wykonywania umowy poprzez wykorzystanie kwoty kredytu, ponadto dokonali spłat zobowiązania. Stanowiska powoda nie można podzielić. Powód nie przedłożył dokumentów, z których miałyby wynikać, że złożył ofertę zawarcia umowy z pozwanymi czy też, że pozwani złożyli wniosek o uzyskanie kredytu a następnie potwierdzenia wypłaty im kwoty 54.523,27 zł. Brak jakichkolwiek dowodów na okoliczność treści oferty, jak i treści oświadczenia pozwanych – a zatem na okoliczność istotnej treści rzekomo zawartej w ten sposób umowy, a co za tym idzie – wysokości wierzytelności mającej z tej umowy wynikać. Przy czym można wskazać, że powód również nie przedstawił żadnych dowodów mających świadczyć o dochodzonej przez niego pozwem takiej właśnie kwocie. Powód nie wykazał, aby kwotę - jak twierdzi udzielonego przez niego kredytu - przekazał pozwanym. Poza wydrukami elektronicznymi dotyczącymi sporządzonego ex post kalendarza spłat, z których nie wynika jakiegokolwiek oświadczenie woli pozwanych, powód nie wykazał także w żaden sposób faktycznego wykonania umowy – w szczególności

dokonania na rzecz pozwanych jakiegokolwiek świadczenia. Wszystkie te okoliczności zostały zakwestionowane przez pozwanych.

W sprawie nie nastąpiło niewłaściwe uznanie długu. Pozwani nie kwestionują, że dokonali pięciu wpłat na rzecz powoda. Natomiast nie wiadomo na podstawie jakiego tytułu wpłaty te zostały dokonane. Nie było w świetle zaferowanych dowodów podstaw do uznania, że stanowiło to spłatę roszczenia, którego dochodził powód.

Z powodu niewykazania roszczenia zbędne było odnoszenie się do zarzutu przedawnienia roszczenia. Tym niemniej, nawet zakładając że doszło do zawarcia umowy – biorąc pod uwagę już tylko termin ostatniej przywoływanej wpłaty – 11.08.2010r. zarzut ten zasługuje na uwzględnienie. W myśl art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Z kolei art. 120 § 1 kc początku łączy początek biegu tego terminu z dniem, w którym wierzyciel mógł, w obiektywnie możliwym najwcześniejszym terminie podjąć niezbędne czynności. W konsekwencji o wymagalności opisanego w pozwie roszczenia decyduje nie data wypowiedzenia umowy, ale moment, w którym ziściły się jego podstawy – a zatem w przedmiotowej sprawie trzyletni okres przedawnienia rozpoczął bieg co najmniej od początku 2011r. i upłynął do czasu wniesienia pozwu.

Wobec powyższego Sąd oddalił powództwo z powodu nieudowodnienia roszczenia, tak co do zasady jak i co do wysokości.

Sąd przyznał od Skarbu Państwa-Sądu Okręgowego w Gliwicach kuratorowi dla nieznanych z miejsca pobytu pozwanych J. P. wynagrodzenie w kwocie 4.428 zł, w tym należny podatek VAT. Wysokość kosztów kuratora wynika z § 1 ust. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z dnia 9 grudnia 2013 r.) w zw. z § 6 pkt 6 i § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1348). Stawka maksymalna przy wartości przedmiotu sporu 100.353 wynosi 3.600 zł. Taką stawkę przyjął Sąd uwzględniając nakład pracy kuratora, który złożył odpowiedź na pozew oraz pismo przygotowawcze, także brał udział w rozprawie. Do wynagrodzenia kuratora należało doliczyć 23% podatku VAT, co dało kwotę 4.428 zł.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. nakazując pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Gliwicach kwotę 1.158 zł tytułem nieuiszczonych kosztów wynagrodzenia kuratora.

SSO Barbara Przybylska